

Waar de wildernis roept

Eerste druk in maart 2025

Copyright © 2025

Waar de wildernis roept

Door Bjorn van Teeffelen

Fotografie omslag: Polina Bublik

ISBN: 9789464919448

Gedrukt in Nederland

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

12. Van twee banen naar één passie

Na een periode waarin het familiebedrijf zich leek te herstellen, volgde uiteindelijk een nieuwe, zware tijd. Werken in een familiebedrijf heeft zijn voor- en nadelen. De loyaliteit binnen de familie maakt dat je vaak te lang doorgaat, uit hoop en verplichting. Ik had al 17 jaar bij het familiebedrijf gewerkt toen we gezamenlijk tot de conclusie kwamen dat het tijd was mijn dienstverband te beëindigen. Het was een moeilijke beslissing die pijn deed, niet alleen bij mij maar bij iedereen die betrokken was. Het idee om het bedrijf ooit over te nemen was altijd een vast gegeven geweest, een toekomst waar ik naar uitkeek. Dat definitief loslaten voelde als een verlies dat verwerkt moest worden.

De eerste dagen na deze beslissing voelde ik me verloren. Het voelde alsof ik een stuk van mijn identiteit kwijtraakte. Het was niet zomaar een baan; het was een levenswerk, een erfenis van onze familie. Toch wist ik diep vanbinnen dat dit de juiste keuze was. Het gaf me de kans om opnieuw te beginnen, om mij volledig te focussen op mijn eigen passie.

Die nieuwe focus bracht ook een ongekende energie met zich mee. Voor het eerst in jaren hoefde ik mijn aandacht niet meer te verdelen. Ik kon mijn volledige aandacht richten op mijn eigen onderneming, Ontdek Spitsbergen. Het gaf me de vrijheid en ruimte om nieuwe ideeën te ontwikkelen en grotere doelen te stellen. In 2024 organiseerden we bijvoorbeeld onze eerste marathonreis, waarbij een groep deelnemers gezamenlijk naar Spitsbergen reisde om deel te nemen aan de unieke marathon daar. Het was een bijzondere ervaring, een

18. "De zomerjurk in de winterse kou"

Het was maart 2018, en we waren inmiddels op onze derde reis naar Spitsbergen. De Russische fotografe had al wekenlang een fotoshoot voor Debra gepland, een shoot die haar in een zomerse jurk zou tonen, midden in de winterse kou. Het idee was uniek: een foto van de zomer in het winterse landschap. Maar de natuur werkte niet mee. Gedurende de week hadden we al verschillende plekken gezocht voor de shoot, maar elke dag was het grijs en bewolkt.

Op de ochtend van ons vertrek deed ik de gordijnen open en daar was de zon, stralend aan de hemel. Debra keek naar buiten en zei resoluut: "Dit is de dag." Ze wilde dat we onmiddellijk de shoot zouden doen. Ik keek haar verbaasd aan. Na alles wat we al hadden meegemaakt, besloot ze dat dit het moment was.

We overlegden met de fotografe en besloten naar de waterkant te gaan. Daar aangekomen voelde ik meteen de intensiteit van de kou. Ik trok mijn handschoenen uit om een foto te maken, en binnen drie seconden stak de kou als een mes in mijn handen. Ik uitte mijn zorgen aan Debra en de fotografe, maar zij waren vastbesloten om door te zetten. "Ik sta hier nu, dus ik ga het doen ook," zei Debra met vastberadenheid.

Drie keer waarschuwde ik haar dat dit misschien niet de beste beslissing was, maar toen bedacht ik me: zou ik zelf luisteren naar mijn eigen advies als ik daar zou staan? Het antwoord was 'nee'. Dus besloot ik het maar te laten gaan en haar volledig te ondersteunen. De fotografe wist waar ze mee bezig was; zij woonde hier immers al een paar jaar.

Debra trok haar warme pak uit, schoen voor schoen, en stond daar, amper bloot, in haar zomerjurkje en blootgesteld aan de ijzige wind. De kou was zo intens dat ik zag hoe moeilijk het